

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, C. Hermes i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27) w zakresie, w jakim odmawia on wpisania instalacji oznaczonej identyfikatorem DE000000000000563 do wykazu instalacji przewidzianego w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s.32) oraz odpowiadających im wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji przyznaných bezpłatnie względem tych instalacji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Arctic Paper Mochenwangen GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2014 r. – Green Source Poland przeciwko Komisji

(Sprawa T-512/14)

(2014/C 395/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Green Source Poland sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci M. Merola i L. Armati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 2289 final z dnia 7 kwietnia 2014 r., na mocy której Komisja odmawia wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz proponowanego dużego projektu „Zakup i wdrożenie innowacyjnej technologii produkcji biokomponentów do wytwarzania biopaliw” stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, który dotyczy pomocy strukturalnej i objęty jest celem Konwergencja w Polsce.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja przekroczyła uprawnienia przyznane jej na mocy art. 41 rozporządzenia nr 1083/2006⁽¹⁾ oraz naruszyła zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności poprzez przypisanie de facto skutku wiążącego wnioskowi legislacyjnemu dotyczącemu nieprzyjętej jeszcze dyrektywy ILUC⁽²⁾. Skarżąca twierdzi, że odmowa nie jest w gruncie rzeczy podyktowana tym, że projekt nie jest projektem o wysokim poziomie innowacyjności, gdyż dotyczy urządzeń produkcyjnych pierwszej generacji do produkcji biopaliw z upraw roślin spożywczych, ale tym, że projekt nie jest spójny z wnioskiem legislacyjnym dotyczącym dyrektywy ILUC, która promuje biopaliwa drugiej generacji produkowane z upraw innych niż uprawy roślin spożywczych. Komisja odmówiła zatem wniesienia wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, opierając się na projekcie aktu prawnego.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż wniosek legislacyjny dotyczący dyrektywy ILUC podważa rentowność mającego powstać zakładu produkcyjnego. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż należy podać w wątpliwość długofalową rentowność zakładu produkcyjnego poczynając od roku 2020 w oparciu o spekulacje, że po roku 2020 jedynie biopaliwa produkowane z upraw innych niż uprawy roślin spożywczych otrzymają wsparcie finansowe.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia proceduralnego oraz naruszenia zasady proporcjonalności z tego powodu, że Komisja przywoływała kolejno niespójne i sztuczne przyczyny w celu odmowy wniesienia wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 41 rozporządzenia nr 1083/2006 z tego powodu, że Komisja, w dokonanej ocenie, wyszła poza kryteria określone we właściwym programie operacyjnym, stwierdzając, że wsparcie powinny uzyskać „najnowocześniejsze rozwiązania” oraz „najbardziej innowacyjne i najnowsze rozwiązania”. Tymczasem program operacyjny odnosi się jedynie do nowych i nowoczesnych rozwiązań, co należy interpretować w świetle obecnego poziomu rozwoju przemysłu i handlu w Polsce oraz w świetle ogólnego celu wspierania rozwoju w odnośnym regionie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 41 rozporządzenia nr 1083/2006 oraz naruszenia zasady dobrej administracji i zasady należytej staranności oraz obowiązku uzasadnienia.
6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia proceduralnego oraz naruszenia zasady rozsądnego terminu i zasady dobrej administracji, a także naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 wyznaczającego termin trzech miesięcy na przyjęcie decyzji dotyczących dużych projektów. Skarżąca twierdzi, że Komisja nieustannie zwracała się do Polski o wycofanie wniosku oraz powtarzała zadane wcześniej pytania lub też zadawała nowe niepowiązane pytania, przeciągając postępowanie w czasie do półtora roku, przez co obniżyła szanse na wdrożenie proponowanego projektu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

⁽²⁾ Wniosek COM/2012/595 final Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2014 r. – EEB przeciwko Komisji

(Sprawa T-565/14)

(2014/C 395/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Podskalská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. [Ares(2014)1915757];
- stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji Komisji 2014/804/UE z dnia 17 lutego 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. [Ares(2014)1915757] odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek strony skarżącej o przeprowadzenie wewnętrznej kontroli w odniesieniu do decyzji Komisji C(2014) 904 final z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽¹⁾ w sprawie emisji przemysłowych. Strona skarżąca wnosi także o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 804 final z dnia 17 lutego 2014 r.